

U zrodu a povznesení celého našeho žánru muzikálního - těžko ho pojmenovávat po vývoji od country and western music až po tramp-folk-country - stáli trampové. V řadách prvních organizátorů i posluchačů. A protože hráli a "písničkovali" sami sobě, přinesli si od svých ohňů tykání, pozdrav "Ahoj" se zalamováním palců i svou hymnu Vlajku. Mělo to logiku.

Muzika s tím, jak se pozvolna otevírala spřízněným směrům a proudům, zasahovala do stále širšího okruhu posluchačů. Nemalou roli tu sehrálo i spiklenectví proti bolševikovi. A trampové přestali být takřka výlučnými interprety, diváky a organizátory. Muziky se chytli i lidé ze světů jiných, ne snad nějak špatných, ale prostě jiných. Postupně se Porta, spřízněné festivaly a písničkové akce staly světem svým. Světem, do kterého trampové zapadali stále méně. Přesto si vnější projevy nová hudební planeta nejen zachovala, ale i přivlastnila. Jenže po svém.

Přemýšlivější diváctvo pak nechápavě kroutí hlavou proč by u jakési písničky (navíc ne zrovna žádné oslnivé kvality) mělo vstávat do pozoru. U ohně jim přijde podivné dodržovat nějaký posvátný kruh ...

Nelze předpokládat, že dojde k nějaké výrazné změně. Tak by snad stálo za to vysvětlit všem hudbymilovným návštěvníkům písničkových akcí trochu minulosti a povědět něco o světě trampů. Třeba o tom, že Vlajka je hymna, o zvycích i "citlivých" místech tramských duší a srdcí.

Aby vše nekončilo zbytečným výsměchem. A aby se divák písničkové akce necítil hloupě až bude stát u Vlajky. Slušnej člověk se u hymny postaví, je to nakonec jen minimální projev úcty. Čekat na to, že se právě Vlajka nebo ostatní tramské zvyky přestanou na hudebních akcích používat, je zbytečné.